

„A TE ARCODAT
KERESEM URAM.”
(VÖ: ZSOLT 27, 8)

NAGYBÖJTI
FÜZET 2019

Nagyböjti füzet

Ifjúságpasztorációs Iroda
Szeged, 2019

Szerkesztette:
egyetemisták, katekéták,
világi apostolok és papok gondolataiból
Kónya Mihály, Szűcs Sebestyén

Lektorálta:
Szűcs Klára

Ha elektronikusan szeretnéd elérni, akkor
keresd fel az ipcszeged.hu Nagyböjti füzet 2019
menüpontot

Örömmel olvasnánk észrevételeidet, ha
elküldenéd
a következő e-mail címre: ipc.szeged@gmail.com

Készült a Szeged-Csanádi Egyházmegye
Ifjúságpasztorációs Irodájának gondozásában
1000 példányban.

„A te arcodat keresem Uram” (vö: Zsolt 27,8)

Az előadás végén a Boldogasszony Anyánkat énekeltük. A mellettem levő helyen az egyik énekművésznő állt. Az előadás után mondtam neki: most már tudom mi az éneklés és a művészet közötti különbség. Minden szóban az érzései is benne voltak. Mondott egy nevet, aki éneklés közben az arcával még az örömet is ki tudja fejezni. Hallani és látni. Az öröm, a harag, a szenvedés, a gyűlölet és a szeretet, mind tükröződik. Az arcról leolvasható a hangulata, az érzése, a viszonyulása valakihez, a vele örülése, a vele együtt szenvedése. Az őt néző leolvashatja az arcáról, hogy mit érez: szereti, haragszik rá; rosszkor jött, most zavarja az érkezése; vagy végre itt van, régóta várta. Talán még az is, hogy mit vár most tőle.

Egy francia ifjúsági ének sok versszakon keresztül ismételteti: keresem arcodat, talán így jobb fordítás: keresem tekintetedet. Elképzelem a gyermek Jézus arcát Mária ölében, a tizenkét éves fiút beszélgetés közben, arcát a hegyi beszéd tanítása idején, vagy amikor a bénának mondja „Bízzál, bűneid meg vannak bocsátva.” Talán még négy arckifejezését látnám és tanulnám szívesen: az utolsó vacsorán, kezében az eucharisziával, ami-

kor átadja „megevésre”; a vért verejtékezés nagy igenjének pillanatában, a kereszten a „beteljesedett” szó kimondásakor és még a Feltámadott ragyogó arcát is szívesen szemlélném.

Negyven nap van előttünk. „Térjete meg és higgyetek az evangéliumban” – halljuk. 40 este van előttünk. Nézem a mai napomat, és gondolatban megállok Jézus előtt, nézem az arcát, s látom, neki mit jelent ez a napom. Az én arcomnak tükröznie kell a hálát vagy a bünbánatot vagy a reményt, a holnapi másként legyen kegyelmeinek kérését. Hát még ha napközben is többször kíváncsian javuló szándékkal keresném arcvonásait, és tetteim születnének belőle. Édesanya és a kicsi. Nézik egymást. Percek telnek el. A kicsi biztonságban érzi magát. Most az anyuka huncutkodva, két tenyerével eltakarja arcát. Egy pillanat, és beáll a bizonytalanság, eltörik a mécses, és a kicsi nagy sírásba kezd. Azt hiszi, egyedül van. Anyja leereszti a tenyereit, mosolyog a kicsire, a gyermek pedig abbahagyja sírást és visszamosolyog. Isten visszamosolyog.

És mi???

Gyulay Endre

Joel 2,12-18 Zsolt 50 2Kor 5,20-6,2 Mt 6,1-6.16-18

„Amikor böjtöltök, ne legyetek mogorvák, mint a képmutatók! Keserű arcot mutatnak, hogy az emberek meglássák rajtuk a böjtölést.” (Mt 6,16)

Jézus feltételezi, hogy böjtölünk. A keresztény életforma magától értetődő eleme az, hogy időnként lemondást vállalunk. Hogy is van ez, hogy a nem-evés kedves Isten előtt? A böjt testünk imádsága, amikor a hiány áldozata válik szó nélküli Isten-dicséretté. A vállalt hiánnyal kifejezzük, hogy nincs az a földi étel, ital, szórakozás, amely be tudná tölteni szívünk legmélyebb vágýát, az Istennel való egységet. Cserébe Istentől lelki növekedést kapunk. Ezen felül a böjt pont azokat a készségeket erősíti bennünk, amelyek egy jó házassághoz vagy papi élethez kellenek: szeretetből történő áldozatvállalás, önzetlenség, önfegyelem. A szeretet itt óriási kulcsszó. Mindig törekedjünk arra, hogy böjtölésünk kifejezze a szeretetünket. Böjtölésünket ne fertőzze meg a hivalkodás, az önkínzás, se a lanyhaság. A legjobb, amit tehetsz, amikor a hiány beüt, az, hogy szüntelenül Istenhez emeled a lelked és összekacsintasz vele: „Érted, Szeretetből”

Őszinte hittel párosulva, mindez megadja Isten közelségének érzését, s nem ez az, ami leginkább boldogít?

Jézus feltételezi, hogy böjtölünk.

MÁRCIUS 7. CSÜTÖRTÖK HAMVAZÓSZERDA UTÁN

MTörv 30,15-20 Zsolt 1 Lk 9,22-25

„Boldog az az ember, aki az Úrban bízik.” (Zsolt 39,5a)

Nincs is annál csodálatosabb, mint tudni: része vagyok Isten tervének. Sőt! Az Ő hatalmas és csodálatos tervében van, amit csak én rá bízott, és van, amit csak te rád! Senki más nem tudja teljesíteni ezt a kérését, csakis te. Nincs más dolgod, mint bízni Benne és hinni, hogy az Ő terve tökéletes számodra. Ha engedelmeskedsz az Úr parancsainak, és az Ő útján jársz, akkor a te Istened megáld azon a földön, ahova indulsz. (MTörv 30,16) Élj és cselekedj az Ő akarata szerint. Egyszülött Fiát adta érted, és ezért cserébe csak annyit kér tőled, hogy hagyd magad szeretni.

Nem is olyan nagy kérés, igaz?

MÁRCIUS 8. PÉNTEK

HAMVAZÓSZERDA UTÁN

Iz 58,1-9a Zsolt 50 Mt 9,14-15

*„Istenem, te nem veted meg az alázatos és töredelmes szívét.”
(Zsolt 50,19b)*

Már-már egészen minimális Egyházunk böjti fegyelme: csak hamvazószerdán és nagyböjt péntekjein kötelező a hústilalom. A többi pénteken a hústól való tartózkodást kiváltva jócselekedettel vagy más önmegtagadással is kifejezhetjük Jézus iránti szeretetünket. Talán ez is közrejátszik abban, hogy egyre kevésbé tudunk mit kezdeni a böjt fogalmával. A mai olvasmányt olvasva kijelenthetjük: a böjtölésnek csak úgy és csak akkor van értelme, hogyha gyümölcsöt hoz: segít szakítani bűnös szokásainkkal, építi a Jóistennel való kapcsolatunkat, közelebb visz embertársainkhoz; s az irgalmasság cselekedetire sarkall:

„Törd össze a jogtalan bilincseket, és oldd meg az iga köteleit! Bocsásd szabadon az elnyomottakat, törj össze minden igát! Törd meg az éhezőnek kenyeredet, és a hajléktalan szegényt fogadd be házádba. Ha mezítelenl látsz, öltöztess föl, és ne fordulj el embertársad elől! Akkor majd felragyog világosságod, mint a hajnal, és a rajtad ejtett seb gyorsan beheged...”

Az előttem álló szent időszakban a kötelező minimum mellett milyen böjtre lenne még szükségem?

MÁRCIUS 9. SZOMBAT

HAMVAZÓSZERDA UTÁN

Iz 58,9b-14 Zsolt 85 Lk 5,27-32

„Ezután elment, és meglátott egy Lévi nevű vámszedőt ülni a vámnál, és ezt mondta neki: Kövess engem! És elhagyott mindent, felkelt és követte őt.” (Lk 5,27-32)

Ebben az evangéliumi részben Jézus megpillantja a vámos Lévit és felszólítja, hogy kövesse. Nem tudni miért, Jézus hihetetlen kisugárzása, vagy mert korábban már hallott róla, de Lévi felállt, mindent hátrahagyva, hogy kövesse őt. Lévi ezután, rendezett egy vendégséget, ahová a barátait is meghívta. Ekkor alakult ki Jézus vitája a farizeusokkal és írástudókkal, hiszen nem értették, hogy Jézus miért ül le egy asztalhoz a „bűnösökkel”, a társadalom talán egyik legutáltabb csoportjával, a vámosokkal. Jézus ezt válaszolja a zúgolódók kérdésére: „Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket, hogy megtérjenek.” Jézus tehát a bűnösöket megtérésre hívja. Az ősegyház, mindig örömmel hirdette, hogy Jézus Krisztus a bűnösök társaságában foglal helyet, azért, hogy végleg leszámoljon a bűnnel és a rosszal. Lévi lakomája egyértelművé teszi számunkra, hogy ő megtért.

Képes vagyok-e a megtérésre? Akár minden nap?

MÁRCIUS 10. VASÁRNAP

NAGYBÖJT 1. VASÁRNAP

MTörv 26,4-10 Zsolt 90 Róm 10,8-13 Lk 4,1-13

„Mondd ennek a kőnek, hogy váljék kenyérré.” (Mt 4,3)

A nagyböjti idő elején arra biztat Egyházunk, hogy „tekintsünk föl a hit szerzőjére és bevégzőjére, Jézusra, aki a fölkínált öröm helyett elszenvedte a kínhalált, anélkül, hogy a gyalázattal törődött volna” (Zsid 12,2). Mondhatjuk, hogy Jézus e döntése minden életfordulóján megismétlődik. Nem is a szenvedést választja, hanem az Atya akaratára fontos számára.

Megtestesüléséről olvassuk: Ezért mondta Krisztus, amikor a világba lépett: „Istenem, nem kívántad a bűnért való áldozatokat, sem a hálaáldozatokat, hanem testet alkottál nekem... Akkor ezt mondtam: „Íme, itt vagyok, amint a könyvtelkercsben meg van írva rólam, hogy teljesítsem a te akaratodat, Istenem” (Zsid 10,5-7). Erre határozza el magát a Getszemáni kertben is vért verítékezve: „Atyám, ... de ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogyan te!” (Mt 26,39). A Sátán a hármaskísértéssel voltaképpen szenvedésmentes életet kínál föl Jézusnak. Először, hogy ne a fáradtságos munka, hanem a könnyű csoda révén szerezze meg, ami a megélhetéshez szükséges. Másodszor, („ez mind a tied lehet”) hogy az életben, a

MÁRCIUS 10. VASÁRNAP

NAGYBÖJT 1. VASÁRNAP

világban, a másokkal való kapcsolatban elkerülje a szenvedést. Harmadszor, („Írva van: Angyalainak parancsolt...”) hogy kitérjen a nehézségek elől, amelyek a hit komoly és mély megéléséből adódnak. Mindhárom területen nem kis erőfeszítéssel, szenvedéssel jár a helyes, az Atya akarata szerinti döntéseket meghozni. Pétert is megkísérti a sátni logika, ő sem tudta összeegyeztetni Jézussal a szenvedés vállalását („Veled ilyen nem történhet!” Mt 16,22). Jézus már nyilvános működése elején radikálisan ellene mond minden olcsó sikernek, és vállalja a küldetésével járó szenvedéseket, megalakulás nélkül.

És én? Mennyire veszem természetesnek, hogy a labda nem gurul be magától a hálóba, hogy kell erőfeszítéseket tenni érte?

MÁRCIUS 11. HÉTFŐ

1. NAGYBÖJTI HÉT HÉTFŐ

Lev 19,1-2.11-18 Zsolt 18 Mt 25,31-46

„Szentek legyetek, mert én, az Úr, a ti Istenetek, szent vagyok!” (Lev 19,2b)

„Szentek legyetek!” Ha meghalljuk ezt, legtöbbször a templom falára festett alakok jelennek meg előttünk, glóriával a fejük felett. Sokszor ez elriaszt minket, vagy lehetetlen küldetésként tekintünk erre. Pedig Isten mindenkit erre hív. A szent élet nem egy távoli álom, inkább személyes kötelességünk. A cél: tiszta életet élni, ami a bűntől való elfordulásra törekszik. Erre szolgál segítségül a Biblia, mely pontosan útba igazít minket. A tízparancsolat a mentőövünk, mely segít minket kihúzni a bűnök sötét vizéből. Ha ebbe kapaszkodunk, Isten megsegít minket.

Fontos, hogy ne csak olvassuk, vagy kívülről tudjuk, hanem cselekedjük is meg ezeket! Emellett elengedhetetlen a bűnbánat, hisz a bűneinket, amelyek bekoszolnak, le kell, hogy mossuk magunkról, enélkül nem lehetünk tiszták. Ha szívből megvalod a bűneidet Isten előtt, Ő megbocsájtja azokat.

Törekedj arra, hogy az emberek felismerjék életről, hogy Isten gyermeke vagy! Törekedj a tiszta életre! Törekedj arra, hogy szent legyél!

Mit teszel ma azért, hogy szentebb életet élj?

MÁRCIUS 12. KEDD

1. NAGYBÖJTI HÉT KEDD

Iz 55,10-11 Zsolt 33 Mt 6,7-15

„Hiszen mennyei Atyátok tudja, mire van szükségetek, még mielőtt kérnétek őt.” (Mt 6,32)

Vissza-visszatérő téma, hogy mire van szükségünk nekünk az életben, mitől leszünk boldogok. Azt hallottuk, a pénz nem boldogít, de mégis azt gondolnánk, inkább sírnánk egy Ferrariban, ugye? A mai evangéliumot olvasva belegondolok, hogy nekem is megvannak a magam anyagi vágyai, amiket meg akarok szerezni, mert akkor aztán jobb lesz minden. Talán pont ettől leszek olyan szószaporító pogány az imámban. Csak beszélek-beszélek, de nem hallgatom meg az Atyát, hogy egyeztessük nézőpontjainkat. Mert ha odafigyelek szavára, olvasva az evangéliumot, az Atya világosan közli Jézus által, hogy mire van szükségem. Arra, hogy bocsánatot kérjek, és hogy megbocsássak. Mert Isten szeret, Ő megbocsát. Ezért függött a kereszten. A bocsánatát kérem tőle. Ő persze már megelőzött, adott egy imát ehhez. Lehet, most pont erre van szükségem...

„Mi Atyánk...”

MÁRCIUS 13. SZERDA

1. NAGYBÖJTI HÉT SZERDA

Jón 3,1-10 Zsolt 50 Lk 11,29-32

„Isten látta a bűnbánó cselekedeteiket, és azt is, hogy milyen komolyan veszik megtérésüket.” (Jón 3,10)

Isten másképpen lát téged. Az Ő látása természetfeletti, minden porcikádat ismeri. Jobban tudja, hogy ki vagy te, mint te magad. Látja, amikor reggel nehezen tudsz felkelni. Látja, hogy próbálsz megfelelni az elvárásoknak, a szüleidnek és magadnak. Látja a vágyaidat, az álmaidat, amiket senkinek sem mondtál el. Látja a gondolatokat is, amiket nem mondtál ki soha. Látja a fájdalmakat, amelyeket nem akartál átélni. Látja a bűnöket, amelyekkel megbántottad Őt. Ember vagy, de egyben az Ő gyermeke. Szemet huny minden „rosszaságod” felett, miután megbántad vétkeidet. A Mennyei Apukád jól tudja, hogy mennyire veszed Őt komolyan. Tudja, hogy keresed Őt és imádkozol Hozzá. Ismeri könnyeid és mosolyod okát. Örül, ha szeretettel fordulsz a másik iránt. Segít, hogy hiteles keresztény életet élj. Veled van, amikor ígét húzol a Dómban, és amikor elalvás előtt elképzeled Őt és bocsánatot kérsz. A Mennyei Atya egészen lát téged, és komolyan veszi igyekvésedet!

Te mennyire veszed komolyan Istent? Szándékaid és tetteid a valódi szeretetet tükrözik?

MÁRCIUS 14. CSÜTÖRTÖK

1. NAGYBÖJTI HÉT CSÜTÖRTÖK

Esz 4,17n.p-r.aa-bb.gg-hh Zsolt 137 Mt 7,7-12

„Kérjetelek és kaptok, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek!” (Mt 7,7)

Az idézet első fele Isten és az ember kapcsolatról, a második fele az ember és ember kapcsolatról beszél.

Az első kép nagyon ismerős: kérek valamit, és ha kitarthatóan kérem, megkapom, mert Isten a fiaként szeret engem. Az Isten nem tagad meg tőlem semmit, amit csak adhat.

Jézus ezt az adni kész magatartást állítja be isteni törvénynek. Az Atya jót – csak jót! – ad a Tőle kérő fiainak. Nem követ, nem kígyót...

Hogyan is kapcsolódik mindez a „tegyetek úgy, amint szeretnétek, hogy veletek tegyenek!” felszólításhoz?

A Jézus-korabeli zsidóság mai szemmel nézve mélyen vallásos volt, állandóan imáikkal ostromolták az Istent. Másfelől megtapasztalták a szétválást, az egymás közti folyamatos civakodást is. Jézus ezzel kapcsolatban kevesebbel is megelégszik, mint az adni készség: úgy kellene bánnunk másokkal, ahogyan szeretnénk, hogy velünk bánjanak!

Ideillik a Máténál található szívtelen szolgálta

MÁRCIUS 14. CSÜTÖRTÖK

1. NAGYBŐJTI HÉT CSÜTÖRTÖK

példabeszéd – akinek hatalmas adósságát ura elengedi, ám ő a kapun kilépve szolgatársán kíméletlenül bevasalja a neki járó tartozást, mire az úr szigorúan eljár vele szemben... A szolga nem úgy bánt társával, mint ahogy azt az Úrtól tapasztalta, és ahogy a maga számára kérte, ezért jogos a büntetése.

Miben áll az én vallásosságom? Olyat kérek-e, Istentől, amit Ő valóban adhat? Vagy inkább önző kivételezést, értelmetlen előnyöket? Ha Isten nem úgy teljesíti kérésemet, ahogyan én szeretném, akkor hogyan gondolkodom Róla?

MÁRCIUS 15. PÉNTEK

1. NAGYBÖJTI HÉT PÉNTEK

Ez 18,21-28 Zsolt 129 Mt 5,20-26

„Hagyd ott az adományodat az oltáron, és először menj, békülj ki testvéreddel.” (Mt 5,24)

Minden nap találkozunk a körülöttünk élőkkel, s hol mélyebben, hol felszínebben kapcsolódunk egymáshoz. Ám az élet természetes velejárója a félreértés, konfliktus, neheztelés, harag, amelyek eltávolíthatnak egymástól. Az Istennel való kapcsolatunk meghatározza az emberi kapcsolatainkat, és a másokhoz való odafordulás visszahat az Istennel való kapcsolatunkra. Amikor időt töltünk a Teremtővel, akkor az Ő képmására formálódunk, az isteni szeretet alakít minket. Pont ez, az egyre tisztább szeretet, az Istentől származó béke tesz késszé az emberi kapcsolataink harmonikus megélésére. Ám ha békétlenségben vagyunk valakivel, az Istennel való egységünk is sérül. Ez a kettő egymást formálja! Az Isten szeretete oldja fel bennünk a neheztelést és a haragot, míg a kapcsolatainkban jelenlevő béke által tudunk nyíltan az Isten elé lépni.

Kivel kell ma kiengesztelődnöm ahhoz, hogy az Isten felé még őszintébben tudjak fordulni?

MÁRCIUS 16. SZOMBAT

1. NAGYBÖJTI HÉT SZOMBAT

MTörv 26,16-19 Zsolt 118 Mt 5,43-48

„Szeressétek ellenségeiteket!” (Lk 6,27)

Az ószövetségi részek emlékeztetnek minket a szövetségre, amit az Úr kötött velünk. Egyszerűen, de mégis szépen írja le, hogy mi Őt választottuk, és engedelmességet ígérünk Neki, Ő pedig minket választott, és megtartja ígérését, miszerint „fennköltebbé tesz minden nemzetnél”. A Zsoltárban megerősítést kapunk erről a létező szövetségről, ezért is adhatunk hálát a következőképpen: „Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert irgalma örökkévaló!” Az evangéliumi részben Jézus ma is felszólít minket arra, amit bár mindannyian tudunk, mégis vagy nem tesszük meg, vagy nehezünkre esik: „Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok üldözőitekért...”. Kifejti, hogy ez a parancs választ el minket a pogányoktól és a vámosoktól. Felhív minket arra, hogy törekedjünk a tökéletességre, mint ahogy a mi mennyi Atyánk is az, akivel szövetséget kötöttünk.

Képes vagyok megbocsátani annak, aki megbántott?

MÁRCIUS 17. VASÁRNAP

NAGYBÖJT 2. VASÁRNAP

Tér 15,5-12.17-18 Zsolt 26 Fil 3,17-4,1 Lk 9,28b-36

„Őt hallgassátok!” (Mt 17,5)

A színeváltozás jelenetében minden apró részlet az Istenhez közelséget, sőt, az Ő jelenlétét sugallja. A hegy már önmagában jelzi azt a magaslatot, ahová fel kell küzdenie magát az embernek a Vele való találkozáshoz. A felhő pedig – egyszerre a láthatóság, valóság, s ugyanakkor rejtélyes homály – Isten titokzatos, mégis reális jelenlétének képe. Az isteni szózat nyomatékot ad mindennek: „Ez az én választott Fiam, őt hallgassátok!” A Menyeyei Atya kinyilvánítja, hogy egyedüli tanítónak, hiteles útmutatónak Jézus kell tekinteni, csakis tőle jöhet az üdvösség rendjében az igazság. Mindenben rá kell figyelni, mindent úgy kell elfogadni, ahogyan Ő maga is elfogadta Isten akaratát. Gyertek, mi is másszuk meg ezt a hegyet, hogy ennek a dicsőségnek mi is tanúi lehessünk!

MÁRCIUS 18. HÉTFŐ

2. NAGYBÖJTI HÉT HÉTFŐ

Dán 9,4b-10 Zsolt 78 Lk 6,36-38

„Amit akartok, hogy nektek cselekedjenek az emberek, ti is tegyétek meg nekik!” (Mt 7,12)

Érdeemes megfigyelni a mai két olvasmányban, mennyit változott az irgalom fogalma a babiloni fogságtól az újszövetségig. Dániel próféta az emberek bűneit látva és beismerve azokat, szégyenkezik miattuk – az irgalmat pedig egyedül Istentől reméli, aki megtartja a szövetséget vétkeik ellenére is.

Jézus a hegyi beszédben nem elégszik meg a bűnbánattal és a könyörgő imával: arra szólít fel, hogy legyünk mi is Istenhez hasonlóan irgalmasok.

Vajon irgalmazhatunk-e mi is úgy, ahogyan az Atya? Képesek vagyunk-e ítélkezés nélkül élni, és mindenkinek megbocsátani? Tudunk-e adni anélkül, hogy gondolkodnánk rajta?

Lehet, hogy rögtön rávágjuk a „nem”-et, hiszen egyáltalán nem könnyű bármelyiket is teljesíteni. De ha kiindulópontnak nem magunkat választjuk, hanem embertársunkat, egyből érthetővé válik a főparancs: mit szeretnél kapni a másiktól? Tedd hát meg neki ugyanazt! Akár most azonnal!

MÁRCIUS 19. KEDD

SZENT JÓZSEF A BOLDOGSÁGOS SZŰZ MÁRIA JEGYESE

2Sám 7,4-5a.12-44a.16 Zsolt 88 Róm 4,13.16-18.22 Mt1,16.18-21.24a vagy Lk 2,41-51a

*„Nem tudátok, hogy nekem Atyám dolgaiban kell lennem?”
(Lk 2,41-51)*

Hol van Jézus az életedben? Hol van, ahol megtalálsz? A gyermek Jézus megtalálásának története utat mutat a mi istenkeresésünkre is. A hétköznapi forgatagában gyakran észrevétlenül elveszítjük az istenkapcsolatunkat, ahogyan Jézus szülei is elveszítették a gyermeket a tömegben. Elég egy apró figyelmetlenség, ami letéríthet bennünket az Isten útjáról. A nagybőjti időszak újra és újra alkalom arra, hogy visszataláljunk a forráshoz. De nem mindegy, hogy hol keressük. Mi sokszor a magunk dolgaiban keressük az Istent, vagyis legyen meg a mi akaratunk. Ha beteg vagyok, vagy ha nehéz megoldatlan feladat áll előttem, sokszor feltesszük a kérdést: Miért nem segít Isten azonnal? Miért nem hallom Isten válaszát? Isten nem automata. Ő azt szeretné, hogy ne csak a kéréseink miatt forduljunk hozzá, hanem a személyes találkozás öröme miatt, hogy otthon érezzük magunkat nála, az Ő közelségében. De ehhez őszinte szívvel kell keresni a vele való kapcsolatot. Ebben a keresésben Jézus a példa számunkra. Ő otthon érzi magát

MÁRCIUS 19. KEDD

SZENT JÓZSEF A BOLDOGSÁGOS SZŰZ MÁRIA JEGYESE

Isten házában és az Isten dolgaiban, és ezt bátran és határozottan fel is vállalja szülei előtt. Első számára a mennyei Atyával való kapcsolat, de ezzel nem a tiszteletlenségét akarja kifejezni földi szülei iránt, inkább csak a helyes sorrendet állítja fel. Jézus az Atyára mutat, és számára Ő az elsődleges forrás. A felnőtt hit válik itt jelenvalóvá, amely az alázatban és az engedelmisségben bontakozik ki. Jézus engedelmes az Atyának és engedelmes a szüleinek is. Az Atya dolgaiban lenni alázatot és engedelmisséget jelent, elfogadni azt a helyzetet, amiben vagyok, mert csak így válik láthatóvá az életemben az a munkálkodás és áldás, amit Isten készített számomra.

Hol van Jézus az életedben?

MÁRCIUS 20. SZERDA

2. NAGYBÖJTI HÉT SZERDA

Jer 18,18-20 Zsolt 30 Mt 20,17-28

*„Uram, Istenem, irgalmasságodban szabadíts meg engem!”
(Zsolt 30,17)*

Jeremiás az Úr parancsát teljesítette, ám ezt nem nézte mindenki jó szemmel. Ellenségei összeesküvést szerveztek ellene, de Jeremiás ekkor is az Úrhoz fordult, és az Ő segítségét kérte. Álljunk meg egy pillanatra, és gondoljuk át, vajon mi mit tettünk volna Jeremiás helyében? Tudtunk volna-e imádkozni ellenségeinkért?

Gyakran az emberek abba a hibába esnek, hogy önmaguk bíraskodnak, és hoznak ítéletet mások felett. Azonban ne felejtjük el, ha imádságban Isten elé visszük kéréseinket, terheinket, akkor Ő biztosan meg fogja hallgatni a buzgó ember könyörgését.

A következő napokban figyeljünk kifejezetten erre! Ne csak a szívünkhöz közelállókért imádkozunk, hanem imádkozzunk azokért a kapcsolatainkért is, amelyek megtörték, ellenségessé váltak!

MÁRCIUS 21. CSÜTÖRTÖK

2. NAGYBÖJTI HÉT CSÜTÖRTÖK

Jer 17,5-10 Zsolt 1 Lk 16,19-31

„Boldog az az ember, aki az Úrban bízik.” (Zsolt 39,5a)

A mai olvasmányrészlet az Istenbe vetett bizalomról szól, míg az evangéliumban a dúsgazdag és a szegény Lázár esete elevenedik meg számunkra.

Az olvasmány felhívja a figyelmünket azon emberi tulajdonságunkra, miszerint

hajlamosak vagyunk csalárd szívünket elfordítani az Úrtól, és szavát más emberek szava után rangsorolni. Az evangélium a keresztyén életformát, azaz az Úr szavát elhagyó dúsgazdagról, valamint az életét szegénységben leélő Lázárról szól; miután a dúsgazdag látja, hogy nincs menekvése a pokolból, testvérein szeretne segíteni, azonban Ábrahám rámutatott, hogy már megkaptuk az Úr szavait a próféták által, megtartásukhoz nem szükséges, hogy újabb hírnököt küldjön Isten.

Én mennyire vagyok képes az Úr szavát választani embertársaim – sokszor azzal ellentétes - gondolatai helyett? Tudatosítom-e magamban, hogy a világ egy olyan országában élek, amely emberi társadalmunk leggazdagabb 25%-ába tartozik? Milyen cselekedetekkel tudom szolgálni az Úr szavait?

MÁRCIUS 22. PÉNTEK

2. NAGYBÖJTI HÉT PÉNTEK

Ter 37,3-4.12-13a,17b-28 Zsolt 104 Mt 21,33-43.45-46

*„Az Úr művelte ezeket, csodálatos szemünk előtt,
amit cselekedett.” (Mt 21,42)*

Az evangéliumi történetben a gazda különös gonddal megtervezte a kertjét, majd elutazott egy távoli országba. A szőlőjét pedig bérbe adta. A gazdához hasonlóan Isten is bízott rám valamit. Megtaláltam-e már? Tudok-e a feladataimra úgy tekinteni, mintha az Úr szőlőjének viselném gondját? Megtiszteltetés, hogy Isten rám gondolt. Érzem-e a bizalmat, hogy ki merte engedni a kezéből azt, ami az övé és az enyémben tette? Nem csinálhatok vele akármit. Élvezhetem a kert gyümölcsét, de a maga idejében be kell szolgáltatom a neki járó termést. Ha nem jól viselem gondját a kertnek, kívül találok magam. Sokféle kert van és más gazdát is lehet találni. Isten szőlőjében helyem van, de a kapu nincs bezárva.

Eldönthetem: megyek vagy maradok. Jó nekem az Úr kertje, legyek akár bérlő, munkás vagy szőlőműves. Az ő sövényén belül védelmet találok.

MÁRCIUS 23. SZOMBAT

2. NAGYBÖJTI HÉT SZOMBAT

Mik 7,14-15.18-20 Zsolt 102 Lk 15,1-3.11-32

*„Fiam, te mindig itt vagy velem,
és mindenem a tied.” (Lk 15,31)*

E szentírási idézetet újra és újra olvasva az édesapák önzetlen, szeretetteljes törődése jut eszembe, ahogyan védik és óvják, bátorítják és segítik gyermekeiket az életben.

Ugyanakkor felsejlik a szívemben az a nyugtalanító érzés, hogy vajon mi, gyermekek ki tudjuk-e igazán fejezni a hálánkat édesapánkért... Imára kulcsoljuk-e kezünket értük nap, mint nap?

Drága Mennyei Atyám!

Áldd meg az édesapák gondoskodó és odaadó szeretetét gyermekeik iránt! Adj türelmet és békességet a szívükbe! Gyermekeik csetlő-botló lépéseit és tetteit látva áraszd a lelkükbe a megbocsátás és az újrakezdés kegyelmét, és tárd ölelésre karjaikat, hogy abba hazatalálva gyermekeik megpihenhessenek, és újra elindulhassanak!

Erősítsd az édesapák hitét, hogy a Te szereteteddel a szívükben igazi példákka válhassanak fiaiknak és lányaiknak!

Szent József, az édesapák védőszentje, könyörögj érettük, és járj közben Szent Fiadnál az édesapai hivatásra készülő, és igent mondó fiatalokért! Ámen.

MÁRCIUS 23. SZOMBAT

2. NAGYBŐJTI HÉT SZOMBAT

Ha teheted, gondold ma végig, hogy mennyi jó-
ságot és szeretetet kaptál az édesapádtól. Miért vagy
hálás érte?

Kérlek, ajánld fel az esti imádságodat az édesapá-
dért!

MÁRCIUS 24. VASÁRNAP

NAGYBÖJT 3. VASÁRNAP

*Kiv 3,1-8a.13-15 Zsolt 102 1Kor 10,1-6.10-12 Lk
13,1-9*

Uram, hagyd meg még az idén. Körül ásom és megtrágyázom, hátha terem majd jövőre. Ha mégsem, akkor kivághatod. (Lk 13,9)

Amikor Jézus hasonlatokat mond arról, hogy az embernek a bűnbánat vagy a jócselekedetek gyümölcseit kell teremnie - miként a fák is gyümölcsöt érlelnek - akkor az Istennel való együttműködésünkre gondol. Isten nélkül ugyanis elszakadnánk az életető erőforrástól, a teremtő erőtől, a növekedést és fejlődést biztosító hatalomtól, s erőtlenné, élettelenné és terméketlenné válnánk.

Isten teremtő együttműködésre hívja minden teremtményét, közülük is legfőképpen magát az embert. Aktív együttműködés ez a Teremtővel, ugyanakkor mégsem a miénk az érdem, hanem Istené. A növekedés nem rajtunk múlik, hanem Istennek köszönhető.

Arra kell törekednünk, hogy megtaláljuk Istennél a nyugalmat. A lelkünknek vágyódnia kell felé! Erős vágnak kell bennünk lenni.

Bízol eléggé Istenben? Hozz mihamarabb döntést, nehogy késő legyen!

MÁRCIUS 25. HÉTFŐ

GYÜMÖLCSOLTÓ BOLDOGASSZONY

Iz 7,10-14;8,10 Zsolt 39 Zsid 10,4-10 Lk 1,26-38

*„Íme, az Úr szolgálója vagyok,
legyen nekem a Tè igéd szerint.” (Lk 1,38)*

Az „Itt vagyok, Uram!” mondatot sokszor halljuk a Szentírás szereplőinek ajkán válaszként Isten meghívására. Ábrahám, Mózes, Illés, Sámuel mind-mind így válaszolnak, amikor az Úr néven szólítja őket. Olyan ez, mint egy névsorolvasás, amikor a megszólítottak felelnek: „Igen, jelen vagyok, megteszem, amit kérsz.”

Sajnos, egy jelentős szituációban nem hangzik el ez a készséges válasz: Ádám és Éva vétének Isten parancsa ellen, hogy ne egyenek a tiltott fáról, és amikor az Úr keresi őket, akkor elbújnak: „Nem vagyok itt, nem teljesítem akaratodat.”

Hála Máriának, ő az „Igen”-t válaszolók sorába áll be, amikor Gábor angyal megjelenik neki. Így lehetővé teszi az Úrnak, hogy személyes igenje általa megvalósuljon a szeretetteli isteni terv: helyreállíthat a végtelenül jó Isten és az esendő ember közötti kapcsolat, Jézus megtestesülése, s megváltása által.

A mennyei Atya a mi válaszukra is vár. Az élet sok-sok helyzete a mi „Igen” vagy a mi „Nem” válaszukat várja.

MÁRCIUS 25. HÉTFŐ
GYÜMÖLCSOLTÓ BOLDOGASSZONY

Milyen helyzetekben várja ma az Úr tőlem, hogy így feleljek Neki: „Íme, az Úr szolgálója vagyok, legyen nekem a Te igéd szerint”? Mária közbenjárására támaszkodva kérjük a napunkra az Isten kegyelmével való együttműködés ajándékát!

(Az „Igent” mondáson, az engedelmesség erényén való további elmélkedésre javasolt könyv: Raniero Cantalamessa: Engedelmesség, 2011, L'Harmattan)

Dán 3,25.34-43 Zsolt 24 Mt 18,21-35

„Uram, ha testvérem vétkezik ellenem, hányszor kell megbocsátanom neki?” (Mt 18,21)

Olyan egyszerűen hangzik, megbocsátani. Ha megkapjuk, annyira jól esik, mégis sokszor annyira nehéz mások felé közvetítenünk. Az első lépés, hogy felismerjük és megengedjük magunknak mindazokat a rossz érzéseket, melyeket akkor érzünk, ha megbántottak, rosszat tettek ellenünk. Ha ez sikerül, akkor meg kell próbálni elengedni ezeket. Nem könnyű, de ha elmulasztjuk a harag, a fájdalom felhalmozódik, utat talál, és természetünkéből fakadóan töltjük ki magunkon vagy másokon.

A megbocsátás azt jelenti, hogy türelmes vagyok magamhoz és a másikhöz, ha úgy döntök, hogy újabb esélyt adok a másiknak.

A megbocsátás nem jelenti automatikusan, hogy elmúlik a fájdalom, hogy helyeslem, amit a másik rosszul tett, azt sem, hogy engedem valakinek, hogy tovább bántson. Mások viselkedését nem tudjuk megváltoztatni, de a saját hozzáállásunk igen. Mi döntjük el, meddig akarjuk cipelni fájdalmainkat, megbántottságainkat. A bocsánatkérés és a megbocsátás által felszabadulhatunk az egymásnak okozott fájdalmak terhei alól.

Utadat, Uram, mutasd meg nekem, ösvényeidre taníts meg engem!

MTörv 4,1.5-9 Zsolt 147 Mt 5,17-19

*„Nem megszüntetni jöttem a Törvényt,
hanem teljessé tenni...” (Mt 5,17)*

Az ószövetségi zsidók a mózesi törvények betartására törekedtek, amelyet az Úrtól kaptak. Jézus egy új parancsot ad: a szeretet parancsát. Az Írások Róla szólnak, de személy szerint Neked is el kell jutnod Hozzá: azon a szeretet-úton, amellyel Ő teljessé tette a Törvényt. A bűnbánó lelkület segít gyümölcsözővé tenni a mindennapi apróságokat: cselekvést, lemondást, szolgálatot... Minden nap, mind jobban el kell távolítani személyes életünk hiányosságait, cselekvő módon - amit mi magunk keresünk- vagy szenvedő módon: elfogadni a nehézségeket. Ne felejsük el nagyböjti elhatározásainkat Jézusra bízni: Ő nagyon ért ahhoz, hogy a rosszat is jóra fordítsa.

Hiszed-e, hogy Jézus a Te életed is teljessé tudja tenni?

MÁRCIUS 28. CSÜTÖRTÖK

3. NAGYBÖJTI HÉT CSÜTÖRTÖK

Jer 7,23-28 Zsolt 94 Lk 11,14-23

„Ha viszont én Isten ujjával (vagyis Isten erejével) úzom ki az ördögöt, akkor bizonyára elérkezett hozzátok az Isten országa.” (Lk 11,20)

Bizakodhatunk, eljött közénk, int felénk, hogy merre menjünk. „Keményítsük hát meg nyakunkat”, de most már ne a gonoszra hallgatva. Látva a kijelölt ösvényt, tervezzünk inkább Jézussal! Hogy miért érdemes pont vele? Mert bármilyen rossz irányt is vegyen életünk, Ő mindig ki tudja igazítani, Rá bizton számíthatunk. Velünk van, fogja a kezünket, a másikkal pedig utat mutat nekünk. Segít megvívni a démonjainkkal folytatott harcot, ott van velünk gyengeségünkben, vigasztal bánatunkban, és valamilyen jó cselekedetünk után együtt is örül velünk. Közel van Isten országa, és még segítségünk is van oda eljutni.

Felismerjük a mindennapokban, hogy minket is hív?

MÁRCIUS 29. PÉNTEK

3. NAGYBÖJTI HÉT PÉNTEK

Oz 14,2-10 Zsolt 80 Mk 12,28b-34

„Melyik az első a parancsok közül?” (Mk 12,28)

Jézus kategorikusan, egyszerűen és egyértelműen felel az írástudó kérdésére. Tömör megfogalmazást ad mind arról, hogy mi az a meder, ahol az emberi életnek folyni érdemes.

A szeretet az első a parancsok közül. A szeretet az, ami áthatja a többi parancsot, a szeretet az, ami életet lehel belé. A szeretet az, ami értelmet ad a többinek – e nélkül csak élettelen formalizmus minden.

Nem kell a szomszédba példáért menni ahhoz, hogy milyen formái vannak a szeretet nélküli törvénytiszteletnek, vallásosságnak. Az Evangéliumban is látunk számtalan példát erre, ugyanakkor a saját életünkre tekintve is találhatunk ilyen helyzeteket.

Kérdezzük meg magunktól – akár a szeretet-himnuszt (1Kor 13) is fellapozhatjuk inspirációért –, mekkora bennem a szeretet? Szeretem Istent? Szeretem az embertársaimat? Áthatja ez a gondolataimat, szavaimat, döntéseimet, cselekedeteimet? A Szeretettel élek vagy nélküle?

MÁRCIUS 30. SZOMBAT

3. NAGYBÖJTI HÉT SZOMBAT

Oz 6,1-6 Zsolt 50 Lk 18,9-14

„Ismerjük meg, törekedjünk megismerni az Urat.” (Oz 6,2)

A mai szentírási részek az imádságra, az Istennel töltött időre fókuszálnak. Az evangéliumban konkrét példát is láthatunk erre a farizeus és a vámos történetében. Az előbbi önelégülten áll Isten színe elé, és saját magát dicséri. Az ő életében valószínűleg nincs személyes istenkapcsolat, ő csak saját magának, környezetének és a vallási előírásoknak akar megfelelni. Sokszor talán mi is ilyen farizeusi módon éljük hitünket. Ezzel szemben a vámos tudja, hogy bűnös, ezért őszintén odafordul Istenhez, és kéri irgalmát. Az Úr Jézusnak sokkal fontosabb a Vele való bensőséges kapcsolat, mint a külsőségek. Rábíztuk az életünket, és a szívünkbe költöztünk, tehát Őt, aki már bennünk él egyre jobban meg kell ismernünk, és mindinkább hasonlóvá kell válni Hozzá. Kérjük Őt, hogy irányítsa életünket a helyes irányba. Te vajon melyik szereplővel tudsz azonosulni, ha az imaéletedre gondolsz: farizeus vagy vámos? Tölts minőségi időt az Úrral, és Ő segít változtatni hibáidon!

MÁRCIUS 31. VASÁRNAP
NAGYBÖJT 4. VASÁRNAPJA

Józsa 5,9a.10-12 Zsolt 33 2Kor 5,17-21 Lk 15,1-3.11-32

*„Atyja már messziről meglátta, és megesett rajta a szíve.
Eléje sietett, nyakába borult, és megcsókolta.” (Lk 15,20)*

Az evangéliumra sokszor úgy tekintünk, mint régmúlt idők szép történeteire. Ám, ha jobban megvizsgáljuk a tékozló fiú történetét, azt látjuk, hogy épp a mai emberről ad nagyon is valóságos képet.

A tékozló fiú képében sok mai, önmagát kereső fiatal található magára. A fiú kikéri örökségét, majd nekiindul a nagyvilágnak, hogy az élvezeteknek éljen. Volt benne egyfajta üresség, amit ő az élvezetekkel próbált betölteni. Ám az élete nem alakult jól, a disznók között találta magát, és nem talált rá arra, amire igazán vágyott. Nemcsak a pénztárcájában volt üresség, hanem a szívében is.

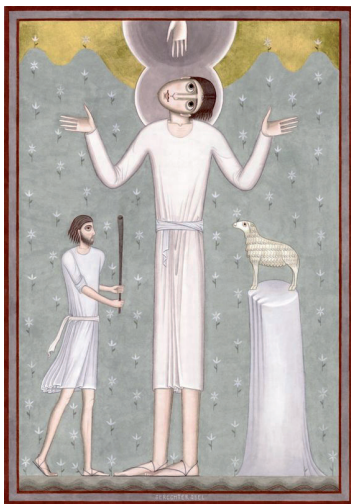
Sok fiatal életében van egy ilyen szakasz, amely a felnőtté válás egyik állomása. A fiatal meg akarja mutatni, hogy ő már önálló, nem szorul rá senkire. Ennek során sokszor az élvezetekben, bulikban, alkoholban, szexualitásban keresi boldogságát. Ezen dolgok sosem lehetnek a boldogság kizárólagos forrásai, hiszen csak pillanatnyi örömet nyújtanak.

A tékozló fiú viszont maradandó, teljes boldogságra vágyott: az elfogadásra, a szeretetre. Arra, hogy önálló felnőttként elfogadják és szeressék őt,

MÁRCIUS 11. VASÁRNAP

NAGYBÖJT 4. VASÁRNAPJA

úgy, ahogy van. Ezt a feltétel nélküli szeretetet az Atyánál, az Istennél találta meg. Hiszen Istennek nem kell bizonyítanunk. Ő úgy szeret minket, ahogy vagyunk. Ezért ezen a vasárnapon próbáljunk úgy odafordulni Istenhez, mint feltétel nélkül szerető és elfogadó Atyánkhoz. Valamint figyeljünk oda azokra a családtagjainkra, barátainkra is, akik minden rossz tulajdonságaink ellenére szeretnek minket, és fontosak vagyunk nekik. Ezek a kapcsolatok a mi igazi kincseink, ezek által valóban boldogok lehetünk!

Iz 65,17-2 Zsolt 29 Jn 4,43-54

*„Az Úr erőt ad népének, az Úr megáldja népét békességgel.”
(Zsolt 29,11)*

Isten annyira szeret minket, hogy egyszülött fiát adta értünk. Az Úr megígérte népének, hogy Jeruzsálemben öröm és ujjongás fog hallatszani, és nem lesz se gyerek, se öreg, aki betegségben hal meg. Jézus második csodáját egy beteg fiún vitte végbe, aki szinte már halálán volt. Isten megtartva ígéretét Jézuson keresztül, és nem engedte egy fiatal fiú halálát.

Ez a csoda a hit erejét is megmutatja nekünk. A tisztviselő Jézusba vetett hite annyira erős volt, hogy meggyógyította a fiát.

Vajon a mi hitünk lenne ennyire erős?

Ez 47,1-9.12 Zsolt 45 Jn 5,1-16

„Akarsz-e meggyógyulni?” (Jn 5,1-16)

„Akarsz-e meggyógyulni?” teszi fel neked is ezt a kérdést számtalanszor Jézus. Hallod? Meghallod? A közeledbe engeded Őt? Hiszel Benné? Imádkozol hozzá? Mered kérni a segítségét? Észreveszed, hogy ma is épp ugyanúgy gyógyít? Hegyeket mozdít meg érted is! Érted? Érzed?

Valahol egy kis faluban csaknem kétszáz gyermek imádkozott egy kislányért, aki bénultan és zavartan ébredt egy nagyon komoly szív műtétből. Az Úr hallotta ezt. A kislány napról napra jobban lett, lassan lábra tudott állni, emlékei is visszatértek. Csoda történt, ami csak később derült ki. A leletek szerint a kislány agya súlyosan károsodott. „Kómában kellene feküdnie, bénán.” mondták az orvosok. Ő azonban sétált, beszélt, énekelt és mosolygott. Mert akarták, hogy meggyógyuljon, ő pedig hagyta, hogy az Úr meggyógyítsa. Az első összefüggő szöveg, amit elmondott, így kezdődik: Mi Atyánk, aki a Mennyekben vagy...

Akarsz-e meggyógyulni?

ÁPRILIS 3. SZERDA

4. NAGYBÖJTI HÉT SZERDA

Iz 49,8-15 Zsolt 144 Jn 5,17-30

„Az én Atyám szüntelenül munkálkodik, ugyanúgy munkálkodom én is.” (Jn 5,17)

Jézusban istengyermekek vagyok, a Mennyei Atyára, mint szerető Édesapámra tekinthetek. Teremtő szavának éltető erejét szeretné a szívembe helyezni. Gyermekeként szót fogadok-e neki? Fogadom-e a szót? Befogadom-e, nyitott vagyok-e Isten szavára, meghallom-e az Igét, a szentmisében áldozáskor beengedem-e a szívembe az Oltáriszentségben jelenlévő Krisztust?

Van, hogy úgy érzem, hogy nem haladok előre, visszaesek hibáimba, nem tudok megfelelni a követelményeknek. Ne hagyjam, hogy a keserűség, kudarc érzése erőt vegyen rajtam! Tudatosítsam magamban Jézus valóságos jelenlétét! Higgyem, hogy ő, csendben, sokszor észrevétlenül, de szüntelenül munkálkodik bennem és a környezetemben. Természetesen, ahogy tavasszal a fák kihajtanak, virágba borulnak, nem vizsgálgatják, hogy most hol tartanak a növekedésben, egyszerűen hagyják, hogy Isten éltető ereje átjárja őket.

A Szentháromságos Isten mióta megalkotta a világot, mint gondoskodó szülő szüntelenül az életen munkálkodik, azon fáradozik, hogy boldog

ÁPRILIS 3. SZERDA

4. NAGYBÖJTI HÉT SZERDA

legyél. Az Atya fáradhatatlanul kínálja a boldogságot, az életet. Szeretnél ebben együttműködni vele? Vállalj felelősséget magadért, az életedért, úgy, hogy az irányítást, a boldogságod keresését rábízod.

ÁPRILIS 4. CSÜTÖRTÖK

4. NAGYBÖJTI HÉT CSÜTÖRTÖK

Kiv 32,7-14 Zsolt 105 Jn 5,31-47

„Akik keresik az Urat, azoknak örüljön a szívük! Tekintsetek az Úrra és erejére, keressétek mindig tekintetét!” (Zsolt 105,3b-4)

Ahogy a Szentírásban olvassuk, az Úr megtartotta népének tett ígérését, ugyanígy rólunk sem feledkezik meg. Pedig minket sokszor mennyire leterhelnek a monoton, szürke hétköznapok, gyakran szinte már nincs sem időnk, sem kedvünk imádkozni, az Úrral lenni. Ő azonban vár ránk! Főleg most a nagyböjti időszakban, merjünk többször elcsendesedni, az Úrra tekinteni, beengedni Őt a hétköznapjainkba, a feladatainkba, nehézségeinkbe, az örömeinkbe, keressük a Vele való közösséget, és merjünk Vele együtt bizalommal járni életünk útján!

A mai ember mennyire vágyakozik a szeretetre, az Isten közelségére, sokszor azonban mégsem képes Őt felismerni. Sok esetben pusztán az emberi dicsőséget keressük, a mások vagy magunk által támasztott elvárások motiválnak bennünket, és elfeledkezünk arról, hogy elsősorban az Istentől való dicsőség tesz boldoggá! Mások véleménye helyett Őrá irányítsuk tekintetünket! Merjünk Jézushoz menni, hogy életünk legyen!

ÁPRILIS 4. CSÜTÖRTÖK

4. NAGYBÖJTI HÉT CSÜTÖRTÖK

Keresem a mindennapjaimban az Istennel való kapcsolatot? Engedem, hogy Isten határtalan szeretetével osztozzon velem a küzdelmeimben, a csalódásaimban, az örömeimben és a sikereimben? Keresem az Ő gyógyító tekintetét?

ÁPRILIS 5. PÉNTEK

4. NAGYBÖJTI HÉT PÉNTEK

*Bölcs 2,1a.12-22 Zsolt 33,17-18.19-20.21
és 23 Jn 7,1-2.10.25-30*

*„Közel van az Úr a megtört szívűekhez, és megmenti az
alázatos lelkűeket.” (Zsolt 33, 19)*

A hívő ember nincs kivételezett helyzetben. Nem mondható, hogy nem érik nehézségek, nem lesz beteg, elkerülük a veszteségek. Az igazak sokat szenvednek, ahogy a zsoltárok közt olvashatjuk. Nem tudjuk, hogy Isten miért nem akadályozza meg az életünkben a szenvedést. A szenvedés misztérium, egy iskola. Ami biztos, hogy a szenvedésben Isten valamit kincsként elrejtett a számunkra. Ahhoz, hogy ezt felfedezzük, a hozzáállásunkon kell változtatni.

A kérdés, hogy kész vagyok-e erre? A sokszor hangoztatott miértek helyett fel tudom-e tenni a kérdést megpróbáltatásaim közepette: Uram, hogyan akarsz ebből a szenvedésből valami jót kihozni?

ÁPRILIS 6. SZOMBAT

4. NAGYBÖJTI HÉT SZOMBAT

Jer 11,18-20 Zsolt 7 Jn 7,40-53

„Uram, én Istenem, benned bízom” (Zsolt 7,2)

A XXI. század emberéből sajnos hiányzik a bizalom. A hétköznapokban sokat csalódunk az emberekben, az emberi természetben és önmagunkban. Ez a kudarc megrendítheti az Istenbe vetett bizalmunkat. Először is: az emberekben csalódnai nagyon könnyű, és ezt mindenki naponta átéli, hiszen az ember pusztítja a földet, hagyja, hogy éhínség legyen a világon. A gyűlölködés és hatalomvágy háborút szül, a magzatát hordó édesanya megöli gyümölcsét, mert úgy érzi, hogy dönthet az életről és halálról. Másodszor: az ember csalódik az emberi természetben, hiszen ma már eldöntheted te magad, hogy milyen nemű legyél, és ezzel ellentmondásba kerülünk az isteni akarattal. A mi feladatunk megtalálni a szolgálatot, és felismerni az életünk értelmét, és el kell fordulnunk minden Istent elnémító csábítástól, melyet a világ sugároz felénk. Harmadszor: amikor önmagunkban csalódunk, akkor veszítjük el igazán az Istennel a kapcsolatot. Tudnunk kell kimondani azt, hogy „Igen én egy értékes ember vagyok, és ez embertársaim javára is válik”, hogy értelme van annak, hogy embernek születtem. Emberi mivoltunk abban áll,

ÁPRILIS 6. SZOMBAT

4. NAGYBÖJTI HÉT SZOMBAT

hogy Istent beengedjük a szívünkbe, és hagyjuk, hogy Isten gondviselő kezét fölénk emelje és vezessen minket.

Ki vagyok én? Tudok-e Istent hordozó lenni az emberek között?

Iz 43,16-21 Zsolt 125 Fil 3,8-14 Jn 8,1-11

*„Az vesse rá az első követ, aki közületek bűn nélkül van!”
(Jn 8,7)*

„Az vesse rá az első követ, aki közületek bűn nélkül van!” - de sokszor hallottuk ezt a mondatot... Akkor talán megfogadtuk, hogy mi soha, senkit nem ítélünk el. Aztán ezt nem mindig sikerült megtartani. A mai evangélium kapcsán Jézus két dologra szeretne minket megtanítani. Az első: Felemelni a másikat. Azzal a lehajló szeretettel, amely tisztában van azzal, hogy mi magunk is rászorulunk Isten kegyelmére, s ha ezt ajándékkul kaptuk, ennek továbbadásával megmutatjuk, hogy a bűn nem Te vagy, Téged Isten visszavár, soha nem késő felállni és újrakezdeni. A második: Fedezd fel magadban a jót és azt erősítsd! Ne a rosszra, a negatívra hallgass! Ne vedd észre, mert lehúz a mélység! Isten Téged szárnyaló sasnak szeretne látni! Újra és újra bátorít: „Gyere! Én sem ítéllek el!” Ennél nagyobb bátorításra talán nincs is szükségünk most, amikor a bűnbánati időszakban Őt szeretnénk újra megtalálni. Adjon hozzá érző szívet, halló fület és az újrakezdés megújult, friss lelkületét!

Tudunk-e elég nyitottak lenni a világ felé?

Dán 13,1-9.15-17.19-30.33-62 Zsolt 22

„Én ártatlan vagyok ennek az asszonynak a vére ontásában!” (Mt 27,24b)

Zsuzsanna története az emberi gonoszságra és igazságtalanságra irányítja a figyelmünket. Dániel képes volt arra, hogy a nép előtt a tekintélyes vénekkel szemben, kiálljon az igazság mellett. Felvállalja a véleményét azok az előtt, akikkel nap mint nap együtt kellett élnie. Csöndben maradhatott volna, de ő az Úrból merített erőt, és felszólalt az igazságért. Én is gyakran, részese vagyok annak, hogy valakit igazságtalanul vádolnak, esetleg valótlanul állítanak róla. Tudatosítom-e magamban ezeket a hétköznapi helyzeteket? Azokat is, amikor olyan természetesen kibeszélek valakit? Amikor pletykákat terjesztek vagy hallgatok meg?

Fontosnak tartom-e ilyenkor, hogy az Úrtól erőt kérve, szembe úszhassak az árral? Vagy netán úgy gondolom, hogy csak nem fogom egy ilyen apróság miatt veszélyeztetni a saját elfogadottságomat egy közösségen belül?

Mondhatom-e tiszta szívvel ekkor, hogy: „Én ártatlan vagyok ennek az asszonynak a vére ontásában!”?

Szám 21,4-9 Zsolt 101 Jn 8,21-30

„Erre megkérdezték tőle: „De hát ki vagy te?” „A kezdet, amint már mondtam nektek – mondta Jézus feleletül.”

(Jn 8,25)

Jézus személyében hallgatósága nem ismeri fel a megváltót. Nem értik Jézus szavait. Küzdenek, harcolnak a valóságosan köztük levő megváltó szeretet ellen. De miért is? Miért nézik értetlenül, dacosan a mindig egyenesen beszélő Jézust? Miért veszik körbe haragosan, miért üvöltöznek vele hisztérikusan, miért legyintenek rá megvetően?

Talán azért, mert Jézus a legnagyobbat ígéri, a legtöbbet. Szinte hihetetlen egyeseknek, hogy „csak” a benne való töretlen hit elég az örök boldogsághoz. A legnagyobbat, a legtöbbet ígéri, ehhez viszont az kell, hogy teljes mértékben rábízod magad.

Bízz meg benne! Nem kicsit, nem valamennyire, nem csupán néhány dologban, hanem életed minden percében bízod rá magad!

Ő a kezdet, Ő a forrás, melyből minden válasz fakad. Alapkő, melyre bátran építhetem életem.

Ha Jézus társam a mindennapokban, bátran támaszkodhatok rá, ha bízom szeretetében, megváltó erejében, mitől kellene félnem?

Dán 3,14–20.91–92.95 Dán 3 Jn 8,31–42

„Ha kitartotok tanításomban, valóban tanítványaim lesztek, megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz benneteket.” (Jn 8,31–32)

János evangéliumának magyarázatában Gyökössy Bandi bácsi, lelkész, pszichológus szemléletesen fejti ki, hogy Jézus a vele vitatkozó írástudók önámítását miképp leplezi le. Az farizeusok szentül hiszik, hogy Ábrahámtól való származásuk mindenki fölé helyezi őket. Ám Jézus visszautal az Ószövetségre (1Móz 18,1-8), amikor Ábrahám mély tisztelettel fogadta, és megvendégelte az Úr küldöttjeit. Ábrahámnak esze ágában sem volt, hogy vendégeit bántalmazza, vagy megölje. Akkor vajon a farizeusok miért meszterkednek az Isten fiának kivégzésén...

Gyakran mi is belesünk ebbe a csapdába, mert sokkal könnyebb Jézus példájára hivatkoznunk, mint egy jézusi cselekedetet ténylegesen véghezvinnünk. Lehet Istenről elmélkedni, filozofálni, vitázni, de ha hiányzik a szeretet Jézus Krisztus iránt, és embertársaink iránt, akkor hogyan lehetünk igazán Jézus követői?

Imádkozunk azért, hogy Jézus jelenvalóvá legyen életünkben, a tettekben megnyilvánuló cselekvő szeretet által, hogy így rajtunk keresztül élővé váljék az örömhír!

ÁPRILIS 11. CSÜTÖRTÖK

5. NAGYBÖJTI HÉT CSÜTÖRTÖK

Ter 17,3-9 Zsolt 104 Jn 8,51-59

„Sobasem felejtí az Isten az ő szövetségét” (Zsolt 104, 8a)

Nagyböjt ötödik csütörtökének szentírási szakaszai a törvény, a szövetség és a tanítás körül forognak. Az Ábrahámmal történt szövetségkötés egyik fontos mozzanata, hogy Isten - szeretetének bőségében - gyermekét, az embert társaként kezeli. Nem erővel kényszeríti, s nem hazudik neki. Hanem szeretettel meghívja, hogy szövetséget kössön vele. Ígéreteiért cserébe pedig csak annyit kér az embertől, hogy tartsa meg a szövetséget – maradjon szüntelen, igenlő kapcsolatban vele.

Az evangéliumi szakaszban egy drámai jelenetnek lehetünk tanúi. Jézus saját istenemberi életének legbensőbb titkát, az Atyával való egységét akarja feltárni azok előtt, akiknek a megváltást készíti elő, s válaszul a legsúlyosabb szidalmakat kapja: megszállottnak nevezik, sőt, meg akarják ölni. Jézus azonban nem mondja azt, hogy: „bocsi, akkor ezt hagyjuk”, hanem végtelen szeretettel és türelemmel válaszol „kérdéseikre”, és tovább magyarázza nekik ezt a titkot. Amikor pedig elér addig, ahol emberi erővel tovább menni már nem lehet, akkor azzal az erővel és alázattal, mellyel az előbb tanította őket, áthalad közöttük és elmegy

ÁPRILIS 11. CSÜTÖRTÖK

5. NAGYBÖJTI HÉT CSÜTÖRTÖK

- valójában csak távolabb lép tőlük. De tovább szereti őket - halálával és feltámadásával számukra is elhozta a megváltást.

Isten, a mi mennyei Atyánk szüntelenül keres és hív minket. Három dolgot tehetünk meghívásával: elfelejthetjük, elutasíthatjuk, vagy elfogadhatjuk. A választás minden nap lehetséges, a visszajelzésre a határidő az életünk utolsó napja: mit válaszolunk?

ÁPRILIS 12. PÉNTEK

5. NAGYBÖJTI HÉT PÉNTEK

Jer 20,10-13 Zsolt 17 Jn 10,31-42

*„Ha nem cselekszem Atyám tetteit, ne higgyetek nekem!”
(Jn 10,37)*

Mindig komoly feladat a nagyböjtre felkészülni, és egy picit rendet tenni önmagunkban. Ez a szentírási rész arra ösztönöz, hogy cselekedjem azt, amit az Atya kér tőlem. Nyilván az év minden napján feladat ez, de most még nagyobb figyelmet kell szentelni ennek! Számomra fontos Isten tanítása, még fontosabb megélni és megmutatni másoknak. Sok formája van ennek: szeretni a mellett levőket, meghallgatni, megérteni, vagy csak egyszerűen az időmet rá szánni. Ha Isteni szeretettel szeretünk és türelmet gyakorlunk, akkor az Atya rajtunk keresztül tud tanítani, így a tanítás valósággá válik, élő lesz és hatással lesz másokra. Legyünk nyitottak a példamutatásra az Atya segítségével! Tehát az a feladatunk, hogy éljünk az Atya tanítása szerint, és ezt tovább is adjuk azoknak, akiknek szükségük van erre!

ÁPRILIS 13. SZOMBAT

5. NAGYBÖJTI HÉT SZOMBAT

Ez 37,21-28 Jer 31 Jn 11,45-57

„...törvényemet a bensőjükhöz adom és szívükre írom.” (Jer 31,34)

Jézus sok csodát tesz. A jelek egyértelműen bizonyítják, hogy Jézus a Messiás. Mária és Márta házában is sokan látják azt, amit Jézus tett, és sokan hisznek benne. Mégsem mindenki: van, aki inkább elmegy a főpapokhoz, és jelenti ezt. A főpapok pedig szintúgy nem hisznek, inkább a hatalmukat féltik, és elhatározzák, hogy inkább Jézus vesszen el, mint az ő önző érdekük. Szívük gonoszsága miatt vakok, nem látják, hogy ki valójában Jézus. Pedig Izajás és Jeremiás is megjövendöli a Messiást a vonatkozó szakaszban. Jeremiás már a Messiás születése előtt megírja a mai ószövetségi igében: az új szövetség az lesz, amikor a törvényt az Úr a bensőnkbe és a szívünkbe írja. (Jer 31,31-34) A saját életünkben mi is hányszor döntünk kényelmességből, önzésből Jézus ellen, pedig Krisztussal szemben csak rosszul tudunk dönteni.

Jézus cselekedeteire mi a válaszom? Hallgatok a szívembe írt törvényre?

ÁPRILIS 14. VASÁRNAP

VIRÁGVASÁRNAP – ÜNNEPI MISE

Iz 50,4-7 Zsolt 21 Fil 2,6-11 Lk 22,14-23,56

*„Vágyva vágytam arra, hogy ezt a húsvéti vacsorát el-
költsem veletek, mielőtt szenvedek. Mondom nektek, többé
nem eszem ezt, míg be nem teljesedik az Isten országában.”
Aztán fogta a kelyhet, hálát adott és így szólt: „Vegyétek,
és osszátok szét magatok között. Mondom nektek: nem
iszom a szőlőtő terméséből addig, amíg el nem jön az Isten
országa.”(Lk 22,15-18)*

Jézus szavai sejtelmesen hangoznak el: nem eszem és iszom addig, míg be nem teljesedik Isten Országá. Egyrészt az evangéliumokban jelen van az utalás: feltámadását követően eszik és iszik tanítványaival, akiknek megjelenik, jelezve, hogy nem szellem [„Fiaim, nincs valami enivalótok?” (Jn 21,5a)]. De Isten Országá még nem feltétlenül a 'Megjelenések' negyven napos időszaka. Ha Isten Országá köztünk van, és a krisztusi megá-
lapiítás a történelem során folyamatos, úgy hivatko-
zása az Eucharishtiában nyerhet komolyabb ér-
telmet. Minden nap, amikor az Oltáriszentségben felajánlja Önmagát, velünk eszik és iszik; az asz-
tal a lakoma közös. Amit megoszt, ami Önmaga,
együttal a közös étel és ital. Belőle van, miközben
értünk van, összeköt bennünket. S mert sem a ke-
nyér, sem a bor nem az élet kioltásával jár együtt (a

ÁPRILIS 14. VASÁRNAP
VIRÁGVASÁRNAP – ÜNNEPI MISE

gabona és a szőlőtő tovább terem, ha termését le-
szedjük róla, de a megölt állat már nincs többé), az
étel és ital alapanyaga veszteség és kár nélkül kö-
zös kincs Isten és ember közt. Az életet hirdeti és
képviseli. Amikor Isten földön is képviselt Orszá-
ga Mennycsázzá válik, az örökké termő búza-
kalász és szőlő egy végtelen menyegzős asztal étke
marad. Ahol Isten és ember – Jézus szavai szerint
– nem úr és szolga viszonyában létezik tovább, ha-
nem igaz barátként, szeretetben és örömben.

Tudunk i ilyen lelkülettel gondolkodni Krisz-
tusról?

Iz 42,1-7 Zsolt 26 Jn 12,1-11

Ezt mondja az Úr: „Íme, az én szolgám, akit támogatok, választottam, akiben kedvem telik.”(Iz 42,1)

A nagyböjti időszak vége felé közeledve, a keresztthalálig, majd a feltámadásig már csak pár nap van hátra. Már nem vagyunk messze a beteljesüléshez.

Izajás könyvében olvashatjuk ezt a mondatot, amit magamra értelmezve egy komoly küldetést jelent. Az Úr mondja azt: „akit támogatok” és „akiben kedvem telik”. Kifejezi irántam való bizalmát és szeretetét. Az Úr engem kiválasztott, hogy szolgáljam őt, bízik bennem, és velem van ezen az úton, a cselekvésben és a hitben. Azt nem teszi hozzá, hogy ez az út nem rögös, viszont azt igen, hogy szeretni fog és velem lesz. Bármikor, bármiben a segítségemre lesz. Ha elakadok, vagy ha bármi gondom felmerül. Azon az úton, amit ő választott a számomra, nem fog bántódásom esni. Az Úr útján vannak nehézségek, fájdalommal teli alkalmak és gyötrelmes időszakok. De ha jól figyelünk, akkor észrevehetjük az örömet, a békét, a csodákat, a vidámságot és a szabadságot is.

Tudok-e vidáman az Isten által választott úton járni? A mai napomban észreveszem, hogy Isten merre terelget engem?

Iz 49,1-6 Zsolt 70 Jn 13,21-33.36-38

„Az Úr hívott meg, mielőtt még születtem; anyám méhétől fogva a nevemen szólított.” (Iz 49,1)

Csodálatos az Atya kegyelme és dicsősége, ahogyan Izajást használja Izrael megmentésében. Ebben a részben nagyon jól látszik, ahogy Isten kiválasztja Izajást, felkeni őt és azt mondja: „Kevés az, hogy szolgám légy, s fölemeld Jákob törzseit”, ehelyett a nemzetek világosságává teszi őt, a Szentlélek ajándékaival ruházza fel, és ez által erővel tölti el, hogy Isten igéje minden emberhez eljuthasson.

Az evangélium nagyon szépen mutatja be a hit igazi mélységeit. Ott vannak a tanítványok az utolsó vacsorán Jézussal, akik 3 éven keresztül együtt szolgáltak vele, látták, ahogy a sánták járnak, a vakok látnak, a leprások meggyógyulnak, és egy szóra a hegyek is elmozdulnak. Ezek ellenére mégis elbuknak, még Jézus legközelebbi barátai is. Júdás elárulja, Péter pedig háromszor tagadja meg. Jézus szeretete és hűsége végtelen marad.

Te mit tennél Péter helyében, ha tudnád, hogy Jézus előre mindent lát?

Iz 50,4-9a Zsolt 68 Mt 26,14-25

„S én nem álltam ellen és nem hátráltam meg.” (Iz 50,5)

Életünk folyamán nagyon sokszor támadás ér bennünket hitünk miatt. A mai világban nem az az elfogadott és szokványos tény, hogy valaki vallásos, hogy valaki gyakorolja a hitét. Nem egyszer gúny tárgyává válunk sokak szemében, csak azért, mert bemegyünk a templomba egy fohász erejéig. Ennek oka gyakran a meg nem értés.

Kérdezhetnénk joggal, hogy Jézus miért hagyja, hogy az Ő tanítványai ilyen bánásmódban részesüljenek. Viszont az ilyesfajta élethelyzetekben, amikor úgy érezzük, hogy kinéznek minket egy-egy közösségből hitünk miatt, akkor eszünkbe kell jutnia Jézus földi életének utolsó napjai, főként most, a nagyhéten. Elárulják, kigúnyolják, leköpdösik, szégyenszemre vitetik vele a keresztet Jeruzsálem utcáin, amelyre nem sokkal később felfeszítik. Jézus sokkal erősebb emberi megítélést, elítélést élt át, mint amit mi sok esetben megtapasztalunk. Jézus mindig ott van mellettünk, még a legnagyobb szenvedésben is, akkor is, ha mi esetleg nem vesszük észre, vagy nem veszünk Róla tudomást. Erőt ad a legnehezebb pillanatokban számunkra az a biztos meggyőződés, hogy nem

ÁPRILIS 17. SZERDA

egyedül kell megküzdenünk a problémákkal, hanem ott van mindig Valaki, aki mellettünk áll.

Tudatosítom-e magamban, hogy Jézus velem van és megerősít, amikor nehéz helyzetben vagyok?

ÁPRILIS 18. CSÜTÖRTÖK – NAGYCSÜTÖTÖK AZ UTOLSÓ VACSORA MISÉJE

Kiv 12,1-8.11-14 1Kor 11,23-26 Jn 13,1-15

„tegyétek ezt az én emlékezetemre” (1Kor 11,24)

Jézus, csak egyetlenegy liturgikus cselekményre adott parancsot. Ez a parancs pedig az utolsó vacsorán hangzott el: Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Ez a parancs pedig nem mást jelent, mint hogy az idők végezetéig újra és újra a pap, mint az egyház közösség vezetője, bemutassa a legszentebb áldozatot a szentmisét, melyben egyszerre van jelen üdvösségünk nagy titkai.

Hiszen minden szentmisében valami módon a pünkösd – a Szentlélek kiáradása is benne van, de minden szentmisében benne van a karácsony ünnepe is: a megtestesülés, de az utolsó vacsora, az Ő kereszthalála, feltámadása és mennybemenetele is. A szentmisében nem megismétlődnek ezek, hanem JELENVALÓVÁ VÁLNAK. Ez hitünk nagy titka.

Minden szentmisében újra és újra jelenvalóvá válnak azok a nagy események, amelyek Jézussal kapcsolatosak. Most is az utolsó vacsora terme előtt vagyunk, hiszen a megemelt szentély talaja azzal a pár lépcsővel, azt akarja jelezni, hogy a szentély nem más, mint az az emeleti terem, ahol Jézus megalapította az oltáriszentséget: az ő testét

ÁPRILIS 18. CSÜTÖRTÖK – NAGYCSÜTÖTÖK AZ UTOLSÓ VACSORA MISÉJE

és vérét és lelki táplálékként az apostolokon keresztül, nekünk is adja.

Nem szabad kételkednünk az Oltáriszentségben. Miért? Jeruzsálemi Szent Cirill adja meg a választ:

„Ne kételkedj, vajon igaz-e, hanem inkább hitel fogadd el az Üdvözítő szavait, mivel Ő az igazság, és Ő nem hazudik.”

Iz 52,13-53,12 Zsid 4, 14-16; 5,7-9 Jn 18,1-19,42

„Talán te is az ő tanítványai közül vagy?” (Jn 18,17)

Egy történet akkor hatásos, ha sikerül beleélni magunkat, és tudunk azonosulni a szereplőkkel. Valakinek a története, élete akkor tud megérinteni, ha az egy kicsit rólam is szól, ha bele tudom magam helyezni, ha egy kicsit felismerem magam benne. Egy regény olvasása vagy egy film nézése közben, ha megérint bennünket valami, ha megszólít, akkor tudunk azonosulni a szereplőkkel, beleéljük magunkat, és együtt rezdülünk az eseményekkel.

Jézus szenvedéstörténete is erre hív meg bennünket, hogy ugyanezt tegyük: hol vagyok én ebben a történetben? A történet mit mond rólam? Ezért jó megnézni, átélmélni a szenvedéstörténet szereplőit, hogy viselkedésük, jellemük mit üzen nekem.

Ott van Júdás, aki pragmatikus: az eredményre figyel. Jézus nem az általa várt politikai Messiás, aki megszervezhetné már az erős katonaságot, aki elűznie az ellenséget. Egy gyenge vezetőnek mutatkozik, nem a győzedelmes mester, akit ő várt. Mindig, amikor nem értjük Isten működését életünkben, elkezdünk saját megoldásokat keres-

ni, és a magunk feje és a saját meggyőződésünk szerint alakítjuk életünket. Amikor elkezdjük kihagyni az Istent az életünkből, egy kicsit olyanok vagyunk, mint Júdás.

Péter, az apostol, aki azt gondolja, hogy egyedül mindent meg tud oldani. Indulatos személy, aki rögtön bedobja magát anélkül, hogy felmérné réalisan, hogy képes-e rá. Elkezd a vízen járni, azt gondolván, hogy ezt ő is meg tudja csinálni. Azonban amikor a szenvedés megjelenik, érdekes módon elmenekül és megtagadja Jézust. Csak amikor újból találkozik tekintete a Mesterével, akkor ismeri fel először a maga gyengeségét, és átadja magát a sírásnak. A könnyek megtisztítják a látást, és lehetővé teszik, hogy beállásuk: egy törekeny ember vagyok, mint a többi.

Jó alkalom ez a mai csendes nap, hogy a szenvedéstörténet többi szereplőjének viselkedését is átelmélkedjem. Jelen lenni csupán, megengedve mindent, ami van. Legyek én ma a jelenetet megélője, a várakozó és szemlélődő tanítvány, hogy majd a feltámadás örömét és átélhessem.

Melyik szereplőben ismerem föl magam? És melyik áll távol tőlem?

ÁPRILIS 20. SZOMBAT – HÚSVÉTI VIGÍLIA URUNK FELTÁMADÁSÁNAK ÜNNEPE

Ter 1,1-2,2 Zsolt 103 A évben: Mt 28,1-10

„Új szívvet adok nektek és új lelket oltok belétek, ... s az én népem lesztek, én meg a ti Istenetek leszek.” (Ez 36,27-28)

Megtörténik, hogy a „már nem és a még nem” feszültségében találok önmagam. Mikor valamit, vagy valakit elveszítetek, akkor hiánya betölti a teret és az időt, de tudom, hogy mindaz, ami születőben van: az egy visszavonhatatlan remény. Nagyszombat ennek a feszítő érzésnek mély titkát hordozza. A Golgota, a sír mélysége és az elhengerített kő hitem alapja és forrása. Jézus szenvedett, meghalt és legyőzte a halált.

Az eltemetkezés és a feltámadás között vagyunk, amikor az apostolok csendes bizonytalansága, az útra kelt tanítványok kiábrándult élete elhiteti az emberrel, hogy valami értelmetlenül ért véget. Ennek ellensúlyaként a mai első szentírási szakaszban ezt olvassuk: „Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet.” Az Úr most egy új kezdettel ajándékozott meg. Isten, aki a semmiből is képes volt életet teremteni, Ő, aki emberré lett, most megújítja a földet, megváltja az embert, új és végső értelmet kínál az élet minden területén. A régi ember ma végleg elcsendesül bennünk, ám az új ember már nem kételkedik, hanem engedi ma-

ÁPRILIS 20 SZOMBAT – HÚSVÉTI VIGÍLIA URUNK FELTÁMADÁSÁNAK ÜNNEPE

gában is elmozdítani élete kisebb-nagyobb szikla-köveit. Az új teremtés kiemel emberi gyarlóságaimból, új szívet és új lelket készít elő számomra. Közeledik a találkozás Vele, aki példát adott, aki nem akart árván hagyni engem, aki meghívott és bízik bennem. A közelgő húsvéti eseményekben két várakozás teljesedik be: az emberé, aki megbánja bűneit és várja a feltámadást, valamint Jézusé, aki már feltámadt a halálból. Készülődj, mert a húsvét elkezdődött.

Tudod már, hogyan kezded a készülődést?

*ApCsel 10,34a.37-43 Zsolt 117 Kol 3,1-4 vagy 1Kor
5,6b-8 Jn 20,1-9 vagy Lk 24,13-35*

*„Mária Magdolna ... látta, hogy a kő el van mozdítva a
sírbolttól.” (Jn 20,1)*

Nem szeretek belépni olyan helyiségbe, mely kong az ürességtől. Élettelensége, sivársága megriaszt.

Az üres sír is hasonló. Nagyszombat csöndje és elhagyatottsága után még inkább

megdermeszt. Ridegsége taszító. Mi történt? Hogyhogy nincs itt a teste? ... Csak kopárságot érzek. A sziklák hidegsége a csontomig hatol... Nem merek belépni...

Üres a sír... Üres a lelkem... Üres az életem... Ezer dolgot csinállok, de egyikben sem vagyok jelen igazán... Nem vagyok képes figyelni... Már jó ideje imádkozni sem tudok... Ahogy Móricz írja: „Üres vagyok, mint a szedett fa. És nincs több tavasz... Nincs új virágzás, nem lesz több gyümölcs...”

Belépek a lelkembe: száraz, fagyott föld. Kopár sziklák, kiszáradt kutak, élettelen oázisok uralkodnak. Ürességem elhagyatottság és kiszolgáltatottság. Ürességem csalódottság. Ürességemben ott rejlik tehetetlenségem átélése, amikor nem tudom

az eseményeket úgy irányítani, ahogy szeretném. Ilyenkor semmibe sem tudok kapaszkodni... De ürességem nemcsak hiány, hanem talán lehetőség és feladat is.

Az üresség a Föltámadottal való találkozás esz- köze lehet. Mert annak helye, ideje és mikéntje alapvetően kiszámíthatatlan. Rejtett. Felhasz- nálja, sőt kívánja az én kiüresedésemet. Az üres sír arra tanít, hogy nem lehetek elég magamnak. Istenre és másokra szorulok. Életem középpontja nem bennem van, hanem Istenben. Tőle függök. Ez a teremtmény üressége. Mária Magdolna meg- értette ezt. Ő annak az embernek a bizalmával szemléli az üres sírt, akiben nem aludt ki teljesen a remény. Ezért fut a tanítványokhoz. Megsejti, hogy az üresség az emberi élet része. A valósághoz tartozik. Nem tudjuk kikerülni. Nem szabad leta- gadni. Előbb-utóbb szembesülünk vele.

Bármennyire is ellentmondásosnak tűnik, az üresség ajándékot hordoz: nem a halálé az utolsó szó! Ezért ma csak ennyi a feladatom: hálás szívvel engedem, hogy visszhangozzanak bennem Szent Pál szavai: Jézus Krisztus „kiüresítette önmagát” (Fil 2,7). Értem. Miattam. Helyettem. Így fakad a halálból új élet!

Hogyan viszonyulok az ürességhez? Mit üzen számomra az üres sír?

ApCsel 2,14.22-33 Zsolt 15 Mt 28,8-15

*„Gyorsan otthagyták a sírt, és félelmükben meg nagy örö-
mükben is siettek, hogy megvigyék a hírt a tanítványoknak.”
(Mt 28,8)*

Miért tudnak ottmaradni az asszonyok a beteg-
ágynál, vagy a haldokló mellett? - Mert, amikor
szülnek, megtapasztalják kiszolgáltatottságukat
és a mellettük állás, segítség értékét – válaszolta egy
szülész doktornő. Jelen vannak az élet és a halál
kapujánál, mint segítők és az élet hordozói.

Jézus, saját halálát és feltámadását egy asszony
szülési folyamatához hasonlította, aki gyötrelme-
ket, szomorúságot él át, de amikor megszül, akkor
teljes szívvel örül, és nem gondol többé a fájdal-
makra. (Jn 16,21-22)

Amikor az üres sírtól elfutnak az asszonyok,
azzal a megrendüléssel teszik, amely az Élet, a fel-
támadás titkában való részesedésből következik,
amely az öröm teljességét hordozza.

Mindkét tapasztalat, a nagypéntek fájdalma és
az Isten Fia megdicsőülésének, feltámadásának
megsejtése ugyanúgy Jézushoz viszi őket. Ezekben
az ellentétes érzésekben egyként vele találkoznak.

A Feltámadott Krisztus jelenlétének felismeré-
se, hordozása – hasonlóan a szüléshez - fájdalmas

és örömteli folyamat. Érzékenységet, figyelmeséget, bizalmat, ráhagyatkozást, türelmet és alázatot igényel, egyszóval hitet. Az öröm ajándék; a bizonyosság az élet kitágulásának, átívelésének tapasztalata, a személyes isteni szeretet megnyilvánulása.

Jézus arra szólítja fel azokat, akik részesei az ő örömének, az Életre új módon való rátekintésnek, hogy osszák meg ezt a tapasztalatot és bizonyosságot.

Milyen események kapcsán éltem meg, hogy Jézus valóban föltámadott? Most kikhez küld engem?

A szerzők listája

Balogh Ottó	Noé Rebeka
Bartus Ervin	Oláh János Ede
Csányi Helga	Olasz Csaba
Engi Vera	Ördögh Szilvia
Farkas Tibor	Pálfai Zoltán
Gábor Tamás	Perlaki Annamária
Ilyés Lóránd	Serfőző Levente
Janes Zoltán	Sutka István
Kalmár Eszter	Szalai István
Kalmár Éva	Szalai Milasin Katalin
Kiss Gergely	Szögi Ildikó
Kóczán Balázs	Szűcs Sebestyén
Kóczán Dániel	Tánczos Eszter
Kopasz István	Tapodi Krisztián
Kovács Zoltán	Tompa Szabolcs Patrik
Köllő Sándor	Tóth Evelin
Lele Máté	Tóth László
Lisztkai Tamás	Tóth Zsanett
Márton Gábor	Trója Tímea
Mázás Orsolya Marianna	Varga Balázs
OP	Vargáné Bögi Veronika
Mezeyné Szatmári Tímea	Veréb László
Milasin Márta	Véróné Erzsziák Beáta
Nagy Tibor	Vígh Andrea

 [www.facebook.com/
ifjusagpasztoraciosiroda](https://www.facebook.com/ifjusagpasztoraciosiroda)

ipcszeged.hu